

Can Minguet i Can Mateu

Sant Iscle de Vallalta

Ubicació

Comarca:	Maresme
Lloc/Adreça:	Veïnat de Cal Paraire. NO del terme municipal, dins el Parc del Montnegre i el Corredor.
Emplaçament	Camí de Cal Paraire, al nord des de l'encreuament dels Quatre Camins.
Alçada:	438
Coordenades:	
Latitud:	41.65308
Longitud:	2.54468
UTM Est (X):	462087
UTM Nord (Y):	4611359

Classificació

Número de fitxa	08193 - 39
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Conjunt arquitectònic
Estil / època:	Modern Contemporani Popular
Segle	XVIII-XXI
Estat de conservació	Bo
Notes de conservació:	La propietat fou reformada al segle XXI. Tot i que estructuralment es troba en bon estat de conservació, el fet d'estar deshabitada fa que el seu entorn estigui molt deixat.
Protecció	Legal
Accés	Fàcil
Ús actual:	Sense ús
Titularitat	Privada
Titular:	001401300DG61A0001IL, 08192A001000200000KE
Fitxes associades:	
Can Vadó	
Cal Paraire	
Autoria de la fitxa	Àlex Asensio

Descripció

Grup d'edificacions arrengrerades fetes amb paredat i posteriorment arrebossades i pintades de blanc. El conjunt engloba, al centre, dos antics habitatges adossats de caràcter rural de planta baixa i pis, flanquejats en ambdós extrems per construccions auxiliars corresponents als respectius corrals i magatzems agrícoles. Les cobertes, de teula àrab, es troben en bon estat i presenten un sol aiguavessant amb caiguda frontal, sense cap tipus de canalització per a la recollida d'aigua.

Tot el complex es troba orientat a migdia, sobre una plataforma formada per l'era, de terra, i el camí d'accés, formigonat. Davant de la casa hi ha un pou d'aigua de planta circular. El recinte es troba encaixat entre Can Vador i Cal Paraire, de manera que l'accés es produeix a través d'un barri lateral amb porta de dues fulles amb brèndoles de ferro d'1,5 metres d'alçada. El portal està emmarcat per dues pilastres d'obra coronades amb sengles pedres granítiques de forma esfèrica. Al tester de l'edificació hi figura un requadre de ciment perfectament visible des del camí amb una llegenda, pintada, que diu: "Veïnat de Cal Paraire. Casa Minguet. S. Iscle de Vallalta", en majúscules i sense punts.

La primera edificació correspon a un antic magatzem, amb l'única particularitat que integra dos blocs de pedra irregulars que sobresurten de la paret. Consta, a l'extrem oest, d'una porta de fusta de dues fulles amb un arc escarser guarnit sobre la llinda amb una sanefa de maons plans, i, al costat oposat, d'una finestra vertical.

A continuació, i sobre el mateix pla de façana, hi ha Cal Minguet; un habitatge de tres crugies i planta rectangular amb dues finestres laterals reixades en planta baixa i tres més, estretes i menudes, al pis de dalt. Els ampits són fets de nou amb maons prefabricats i arrebossats. La fusteria, de dues fulles, és tota de fusta. La porta se situa al mig, molt senzilla i precedida de tres graons exteriors. Aquest sòcol es completa, a banda esquerra, per una voravia, i, a banda dreta, per un pedrís d'obra de la mateixa altura i profunditat que l'escala.

Els elements més característics del conjunt es concentren a l'entorn de l'angle sud-est de la casa. Mirant a migdia hi ha un rellotge de sol restaurat. La composició està encapçalada per la data 1999 i representa l'astre rei dins d'un requadre blau amb els números romans VI, XII i VIII i la llegenda "Jo sense sol i tu sense fe no som res". Al seu costat hi ha un contrafort trapezoïdal que reforça tota la cantonada, presidida per una fornícula rectangular amb una imatge de la verge de Montserrat.

El xamfrà dóna lloc a una façana orientada a llevant que deixa a la vista la imbricació de teulades. El primer tram equival al tester de Can Minguet, amb coberta en forma de ganivet delimitada per l'única xemeneia d'obra del complex, a l'altura del carener. El segon tram correspon a l'antic habitatge de Can Mateu, del qual només resulten visibles dues finestres sense compondre: una a la planta baixa i una altra al primer pis. El teulat d'aquest cos emergeix del conjunt per la part posterior, amb caiguda cap endavant. La resta de la façana es troba oculta per l'addició d'una construcció auxiliar orientada a migdia amb planta baixa i sotacoberta.

Observacions:

Aquesta propietat es troba a la vessant de migdia del turó de Can Camps, al peu del camí ral de Sant Iscle de Vallalta a coll Senís i Sant Celoni.

Protecció:

Pla especial urbanístic i catàleg de masies i cases rurals de Sant Iscle de Vallalta. Text refós. 2016. M-2.

Història

Segons notícies orals, la casa va estar deshabitada durant molt anys després que en una data sense precisar, entre 1920 i 1930, s'hi va cometre un assassinat.

Daniel Rangil (RANGIL, 2008:110) recull el testimoni de oral de Josep Alzina, dit en Pitu Minaire, el qual recorda que "al veïnat de cal Paraire, en una altra casa de Can Minguet, va aparèixer mort un home en un safareig. Per l'autòpsia van saber que en caure a l'aigua ja era mort. Sembla ser que tenia algun cèntim estalviat, que havia tingut discussions amb el de Can Minguet i que aquest, després de morir el veí, va anar pagant els deutes que tenia".

El mateix informador amplia les sospites a un altre crim. Amb anterioritat, "el de Can Minguet de Sant Iscle es va casar amb una filla" de Can Torrent de Baix, per la qual cosa el seu sogre l'havia fet hereu. Més endavant, però, "en Torrent volia desheretar el gendre en no estar ja amb la filla", però no hi va ser a temps, ja que el van trobar mort. "La Guàrdia Civil havia vist que la porta no era forçada, que hi havia dos plats a taula, que s'havia buidat el porró i que el cop de destrat al coll li havien fet amb la mà esquerra [...] Aquest gendre era esquerrà i sembla que el motiu podia ser no donar-li temps a desheretar-lo". A partir de llavors, en Minguet, que va llogar l'amo de Can Vives de la Cortada com a advocat defensor, va ser sotmès a una estreta vigilància de la Guàrdia Civil. Segons els records de Josep Alzina i Lola Nualart, "estaven convençuts que ell era el culpable", però no van trobar proves concloents. "Per tant, buscaven que confessés i cada vegada que el cridaven a declarar li fotien unes pallisses que el deixaven mig mort" o bé "se l'enduien i fotien un tiro enlaire" [...] "però el gendre no ho va admetre mai i això el va salvar".

A finals de la dècada de 1990 va ser parcialment restaurada i amb posterioritat a 2015 es va refer la xemeneia. Actualment no hi viu ningú i es troba en un estat de conservació precari.

Bibliografia

AJUNTAMENT DE SANT ISCLE DE VALLALTA (2016). Pla Especial Urbanístic i Catàleg de masies i cases rurals de Sant Iscle de Vallalta, Llibre II, Document núm. 3. Catàleg de masies i cases rurals. Element M-2, pp. 85-93.

AJUNTAMENT DE SANT ISCLE DE VALLALTA (2003). Coneix Sant Iscle de Vallalta. Sant Iscle de Vallalta: Edicions Els 2 Pins, p. 51.

AJUNTAMENT DE SANT ISCLE DE VALLALTA (2004). Petits paisatges de Sant Iscle. Canet de Mar. Edicions Els 2 Pins, p. 23.

BENAIGES, Núria, i CORBERA, Jordi (2007). Imatges d'una transformació. El Maresme 60 anys després. L'Atzavara, núm. 15. Mataró: Secció de Ciències Naturals del Museu de Mataró.

RANGIL I BRUNET, Daniel (2008). Històries i llegendes de l'any vuit. Recull de cultura oral del Montnegre (I). Capellades: Daniel Rangil, pp. 110-111.

TIÓ, P. (1984). Masies del Maresme. Veïnat de Cal Paraire. Cingles, núm. 51. Mataró: Agrupació Científico-Excursionista de Mataró.

VERDURA PERA, Jaume (1967). 'Can Palau'. Programa de Festa Major. Sant Iscle de Vallalta: Ajuntament de Sant Iscle de Vallalta.

